

Arbeidarafeløg í Kina

Óheftir felagsskapir eru bannaðir í Kina. Myndugleikarnir hava knúst allar royndir at reisa sjálvræðis-felagsskapir ella bólkar, ið arbeida fyri rættindum arbeidaranna.

Arbeidarar komu sær upp í fólkaraðsýrslur í 1989. Óheftir arbeidarabólkar, kendir sum sjálvstýr-andi samgongur, stungu seg upp í nógvum býum í mai 1989.

Mótmælisgongur og mótmæli vórðu harðliga niðurbard 4. juni 1989, tá i minsta lagi 1000 fólk vórðu myrd av innkallaðum herdeildum fyri at »reinsa« Tianamen Torgið í Beijing.

I tí kúgan, ið kom, varð »sjálvstýrissamgonga arbeidaranna« bannað. Fyriskiparnir vórðu fongslaðir fyri »mótkollveltingarligt virksemi«. Nógvir aðrir arbeidarar, sum høvdu tikið lut í mótmælunum, vórðu fongslaðir fyri kriminalitet. Vanliga finga arbeidarar grovari viðferð í varðhaldinum enn studentar og intellektuellir, og nógvir vórðu slignir og pindir.

Síðan 1989 hava arbeidaraaktivistar aftur og aftur roynt at sett á stovn óheftir felagsskapir at verja áhugamál arbeidaranna. Hvørja ferð eru teir hildnir aftur og fongslaðir.

Meistarakapping verður í Vági

Í dag, leygardagin og sunnudagin verður Unglingameistaraskap í svimjing í Vági. UM er meistarakapping fyri bólkarar 4 og 5, t.v.s. svimjarar sum eru í 13 til 17 ára gamlir.

Tilmeldingar eru 43 svimjarar úr 6 feløgum. Fuglafjarðar svimjifelag, Havnar svimjifelag, Tvøroyrar svimjifelag, Ægir, Skeggjar og Flot, og kappast verður í 72 kappingum.

Fyrstu 16 kappingarnar vera í kvöld kl. 19.00, og frá kl. 9.00 legarmorgunin verða tær næstu 15 kappingarnar. Seinastu 23 kappingarnar vera sunnudagin frá kl. 9.00.

ek

Skráseting Føroya

hefur í dag skrásett niðanfyrir standandi fráboðan:

Skrásetingar-nr. P/f 2150, P/f Tór Shipping, 100 Tórshavn.

Viðtekur brottar:

17.12.1995

Nýtt navn: Sp/f Tor Shipping

Nevnd: Farin úr nevndini: Gunna Mikkelsen, 350 Vestmanna og Joan Mikkelsen, Dalslands-gade 8, DK-2300 København.

Stjórn: Innkomin sum stjórn: Torleivur Magni Mikkelsen, Marknagilsvegur 55, 100 Tórshavn.

Tekningarreglur: Felagið verður teknað av stjóranum, av nevndarformanninum, ella av allari nevndini í felag.

Skráseting Føroya tann 8. mars 1996

Kristin Balle

Motiónsflogbóltur á Skála

23. mars veður motiónsflogbóltur á Skála. Kappingin er fyri blandað lið, og í mesta lagi trýggj mans kunnu vera á hvørjum liðið. Aldursmarkið er 30 ár, og luttakarnir skulu ikki hava lut í landskapping seinastu tvey árin.

Tilmelding fer fram á tel. 41323 ella 41333 áðrenn 19. mars.

ek

VIKING LOTTO

viku nr. 11, 13. mars 96

Vinnarlot: 22-29-33-39-40-46

Eykatal: 19-34-44

Prognosa: 6 vinnarlot 3.944.895,- kr.

5 vinnarlot + 1 eykatal 58.228,- kr.

5 vinnarlot 5.664,- kr.

4 vinnarlot 149,- kr.

3 v.töl + minst 1 eykatal 49,- kr.

Sosialum tekur onga ábyrgd av meguligum villum.

Skráseting Føroya

hefur í dag skrásett niðanfyrir standandi fráboðan:

Skrásetingar-nr. P/f 123, P/f Leif Mohr, Smyrils-vegur 2, Boks 3100, 110 Tórshavn.

Viðtekur brottar: 29.12.1995

Tekningarreglur: Felagið verður bundið við undirskrift av einum stjóra saman við tveimur nevndarlimum.

Skráseting Føroya tann 8. mars 1996

Kristin Balle

Um røkt og viðgerð

Tað ber ikki til bara at viðgera sjúk fólk. Tey skulu eisini hava røkt og umsorgan, sigur Mette Bock, cand. scient. pol. og stjóri í Muskelsvindfonden. Eftir áheitan frá einum lesara, prenta vit hetta sjónarmiðið, sum stóð í Weekendavisen nr. 10 1996.

Sundhedsøkonomi. Ved ganske stiltærdigt at flytte ressourcer fra omsorg til behandling er vi på vej til ad bagdøren at få et sundhedssystem, der tager afsæt i et mekanisk menneskesyn.

Tid til trøst

METTE BOCK skriver:

V I har fået en ny befolkningsgruppe iblandt os. De kaldes sundhedsøkonomer. Sammen med politikere holder de for tiden meget af at gå rundt og fortælle, at vi allesammen godt ved, at der altid er blevet prioriteret i sundhedssektoren. Og at vi jo også ved, at der i stigende grad bliver brug for prioritering i det »mulighedernes samfund«, vi er på vej ind i.

Det kan vi godt se, og straks efter er vi langt inde i en diskussion om hofter frem for hjertet, akutpatienter frem for folk på venteliste og behandling med dokumenteret nytteeffekt frem for mere tvivlsomme indgreb. En endeløs march på stedet for ingen har endnu kunnet fremvise en ærlig politiker, der har turdet påstå, at man ikke skal behandle, hvor behandling er mulig.

Måske er det for overskuelighedens skyld, den aktuelle kamplads begrænser sig til den del af sundhedsvæsenet, der vedrører den deciderede behandling. Men det er galt, for uden at vide det er vi i fuld gang med at ændre på værdigrundlaget for hele sundhedssektorens virke, der jo ikke kun omfatter behandling i form af, at man skærer i folk eller hælder medicin på dem. Det har altid været god praksis, at man skal behandle sygdom, hvis det er muligt. Men hvor der ikke kan behandles, bør der lindres. Og hvor der ikke kan lindres, bør der trøstes.

Med de mange nye behandlingsmuligheder er der opstået et stort behov for at få flere ressourcer til behandling. Det er nemlig umuligt at få nogen til at sige, hvad vi ikke skal behandle, hvis muligheden er til stede. Det skulle da lige være skæve næser, bagatelagtige stritører eller insemination af lesbiske.

Men det er altså ikke dér, de store gevinster kan hentes, hvis nogen skulle være i tvivl. Og når politikerne ikke vil tilføre sundhedssektoren nævneværdigt flere ressourcer, hvad er så mere nærliggende end at hente dem dér, hvor de virkelig bruges – på indlæggelsestider og aflønning af personale?

Derfor arbejder der i amterne intenst på at forkorte indlæggelsestiderne, omlægge behandlingerne, så de blive ambulante, oprette patienthoteller uden personale og ra-

tionalisere arbejdsgangene på afdelingerne. I kampens hede glemmer vi fuldstændig at diskutere konsekvenserne af denne ressourcemæssige omlægning.

Ved ganske stiltærdigt at flytte ressourcer fra omsorg til behandling er vi på vej til ad bagdøren at få et sundhedssystem, der tager afsæt i et mekanisk menneskesyn. Det primære bliver at reparere så mange apparatfejl som muligt, i så hurtigt et tempo som muligt. Relevante behandlere kigger på patienten. Men hvem ser mennesket i nød? Der bliver færre hænder til at holde om og holde ud med den ængstelige, og der bliver færre ansigter, der kan lytte og forstå. Lindring og trøst tager tid. Og tid er penge, som politikere og sundhedsøkonomer i dag – uden at sige det højt – helst vil anvende til behandling med en dokumenteret nytteeffekt, som det kan være meget vanskeligt at påvise, når det drejer sig om lindring og trøst.

Når vi diskuterer prioritering med politikere og sundhedsøkonomer skal vi insistere på, at der er tale om et tveægget sværd. Den ene side omhandler prioriteringsnormer. Det skal naturligvis være synligt for enhver, hvilke kriterier, der danner grundlag for en eventuel prioritering.

Men den anden side omhandler patientrettigheder. For borgeren skal vide, hvilke rettigheder han har som patient. De to sider kan ikke diskuteres uafhængigt af hinanden, de skal passe sammen og holde hinanden i ave.

Vi kan kort sagt gå tre veje i »mulighedernes samfund«. Vi kan vælge at tilføre sundhedsvæsenet de ekstra ressourcer, der skal til for at udnytte nye behandlingsmuligheder – det er rasende dyrt. Eller vi kan vælge ikke at behandle en række sygdomme, som det teknisk set er muligt at behandle – det er uetisk. Og endelig kan vi vælge at overføre ressourcer fra omsorg til behandling – det er det, der sker for øjeblikket. Men det sker ikke i form af et valg, hvis konsekvenser åbent diskuteres – og det er uærligt.

I vores iver for at indføre begreber som medicinsk teknologivurdering, nytteeffekter og effektivitetsmål risikerer vi uforvarende: at komme til at fokusere ensidigt på behandlings- og dermed forladte klassiske, grundlæggende principper for god praksis – at behandling, lindring og trøst er tre ligeværdige elementer i et human sundhedsvæsen.

Mette Bock, der er cand. scient. pol. og direktør for Muskelsvindfonden, vil fremover være fast kommentator i Weekendavisen.